

Az irat elektronikus iratról készített papíralapú másolat.

Kelt:.....2022 OKT. 24.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/ 0 2 4 2 5 - 0 / 2022
Érkezett:	2022 NOV 02.
Példány:	1
Melléklet:	2 db
Kezelőiroda:	<i>Z</i>

Tisztelt Alkotmánybíróság

Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

az Eger Törvényszék útján

Eger
Barkóczy u. 1.
3300

EGRI TÖRVÉNYSZÉK	
érkezés módja:	
postán • személyesen • faxon • emailen • gyűjtőládából	
érkezett	2022 OKT 21. 90/2)
Példány:	Melléklet:
Ügyirat száma:	P. 20151/2020

alkotmányjogi panasz

I. r. panaszosnak

és

II. r. panaszosnak

Mindkettőt képv.:

Lohn Ügyvédi Iroda

a Kúria Pfv.V.21.340/2021/9. számú ítéletével szemben!

IGAZOLÁSI KÉRELMET TARTALMAZ!

2022. október 21.

TARTALOM

1	ELJÁRÁSI NYILATKOZATOK.....	3
1.1	AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HATÁSKÖRE.....	3
1.2	A PANASZ BENYÚJTÁSÁNAK IDŐPONTJÁVAL KAPCSOLATBAN IGAZOLÁSI KÉRELEMMELELÜNK 3	
1.3	A PANASZ BENYÚJTÁSÁNAK FELTÉTELEI TELJESÜLNEK.....	4
1.4	A PANASZTÉTELI JOGOSULTSÁG.....	4
1.5	NYILATKOZAT SZEMÉLYES ADATOK NYILVÁNOSSÁGRA HOZATALÁRÓL.....	4
2	INDOKOLÁS.....	5
2.1	TÉNYÁLLÁS.....	5
2.1.1	<i>A jogvita rövid összefoglalása.....</i>	<i>5</i>
2.1.2	<i>Az elsőfokú ítélet.....</i>	<i>5</i>
2.1.3	<i>A másodfokú ítélet.....</i>	<i>6</i>
2.1.4	<i>A felülvizsgálati eljárás.....</i>	<i>6</i>
2.1.5	<i>A jogegységi panasz eljárás.....</i>	<i>6</i>
2.1.6	<i>Az elsőfokú ítélet a megismételt eljárásban.....</i>	<i>6</i>
2.1.7	<i>A másodfokú ítélet a megismételt eljárásban.....</i>	<i>6</i>
2.1.8	<i>Felülvizsgálati eljárás a megismételt eljárásban.....</i>	<i>7</i>
2.2	AZ ALAPTÖRVÉNY MEGSÉRTETT RENDELKEZÉSEI.....	7
2.2.1	<i>A tisztességes eljárásból való jogunk sérelme.....</i>	<i>7</i>
2.2.2	<i>A jogorvoslatból való jogunk sérelme.....</i>	<i>10</i>
2.2.3	<i>A döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.....</i>	<i>11</i>
2.2.4	<i>Szükségesség-arányosság.....</i>	<i>12</i>

TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG!

Alulírott

panaszos, valamint

II. r. panaszos kívül jegyzett és M/1 illetve M/2 alatt csatolt meghatalmazásokkal igazolt jogi képviselőnk útján ezennel az alábbi

a l k o t m á n y j o g i p a n a s z t

terjesztjük a t. Alkotmánybíróság elé a Kúria Pfv.V.21.340/2021/9. számú ítéletével („Ítélet”) (M/3) szemben, és Magyarország Alaptörvénye („Alaptörvény”) 24. cikke (2) bekezdésének d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény („Abtv.”) 27. §-ának (1) bekezdése és 53. §-ának (2) bekezdése alapján kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. §-ának (1) bekezdése szerint

- a) az Ítélet alaptörvény-ellenességét megállapítani, és
- b) az Ítéletet és az Ítélettel felülvizsgált M/4 sorszám alatt csatolt a Debreceni Ítélet tábla Pf.I.20.286/2021/6. számú másodfokú ítéletét („Megismételt Eljárásban Hozott Másodfokú Ítélet”) megsemmisíteni

szíveskedjék.

1 ELJÁRÁSI NYILATKOZATOK

1.1 Az Alkotmánybíróság hatásköre

A panasz elbírálására a t. Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikke (2) bekezdésének d) pontja és az Abtv. 27. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezik hatáskörrel.

1.2 A panasz benyújtásának időpontjával kapcsolatban igazolási kérelemmel élünk

Az Ítéletet mint a sérelmezett döntést 2022. június 2. napján vettük kézhez. Jelen alkotmányjogi panaszt azonos tartalommal 2022. augusztus 1. napján, az Abtv. 30. §-ának (1) bekezdésében foglalt 60 napos határidőben már előterjesztettük, azonban azt a t. Alkotmánybíróság a 2022. október 4. napján kelt és általunk 2022. október 17. napján postai úton kézhezvett IV/1823-3/2022. számú végzésében visszautasította. A visszautasítás okaként a t. Alkotmánybíróság azt jelölte meg, hogy az Ítélet ellen jogorvoslati eljárás (perújítási eljárás) volt folyamatban a panasz benyújtásának idején. A t. Alkotmánybíróság rögzítette végzésében, hogy a perújítási eljárás során hozott döntést követően az alkotmányjogi panasz előterjesztésének lehetősége továbbra is nyitva áll előttünk.

Ezúton értesítjük a t. Alkotmánybíróságot, hogy a perújítási eljárás lezárult, a jogerős végzést 2022. október 14. napján kézhez vettük. A perújítási eljárást lezáró végzést M/9 alatt csatoljuk. Tekintettel arra, hogy a perújítási eljárás kimenetelére, a perújítási eljárás lezárásának időpontjára nem volt

ráhatásunk, az Abtv. 30. §-ának (1) bekezdésében foglalt határidő betartásának és a jogorvoslati eljárások kimerítésére vonatkozó követelményének rajtunk kívül álló akadályoztatásunk folytán nem állt módunkban egyidejűleg eleget tenni, a határidő lejártakor a perújítási eljárás még folyamatban volt, az eljárás lezárásának időpontjában azonban a 60 nap már letelt.

Ellenben jelen beadványunk benyújtásának időpontja nem haladja meg sem az Abtv. 30. §-ának (3) bekezdésében foglalt, igazolási kérelem előterjesztésére nyitva álló határidőt, hiszen az akadály elhárulta, azaz 2022. október 14. napja óta 15 nap nem telt el, sem pedig az Abtv. 30. §-ának (4) bekezdésében foglalt objektív határidőt, mivel a sérelmezett döntés 2022. június 2. napi kézhezvétele óta nem telt el 180 nap.

Megjegyezzük, hogy a t. Alkotmánybíróság végzésének kézhezvételét követően jelen beadványunkat haladéktalanul előterjesztettük, ezt 2022. október 14. napja óta aztért nem tettük meg, mert a végzés kézhezvételéig nem volt tudomásunk arról, hogy korábban benyújtott panaszunk visszautasításra került.

A fentiekre és a t. Alkotmánybíróság végzésében foglaltakra tekintettel kérjük a t. Alkotmánybíróságot, hogy jelen pontban foglalt igazolási kérelmünknek helyt adni és az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 30. §-ának (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően elbírálni szíveskedjék.

1.3 A panasz benyújtásának feltételei teljesülnek

Az Abtv. 27. §-ának (1) bekezdése és az Alaptörvény 24. cikke (2) bekezdésének d) pontja alapján az Alkotmánybíróság eljárása akkor is kezdeményezhető, ha

- a) az alaptörvény-ellenes bírói döntés (ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés) folytán következett be a jogsérelem, és
- b) nincs jogorvoslati lehetőség az indítványozó számára biztosítva, vagy a jogorvoslati lehetőségeit az indítványozó már kimerítette.

A jelen panasz 2. pontjában található indokolásban részletesen kifejtjük a jelen alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló tényállást és konkrétan, tételesen megjelöljük azon alapjogunkat, amelyet az Ítélet sért.

Tekintettel arra, hogy a jogegységi panasz eljárással támadott Ítélet a Kúria által hozott harmadfokú határozat, megállapítható, hogy a jogsérelem orvoslására szolgáló valamennyi jogorvoslati lehetőségünket kimerítettük, további jogorvoslati lehetőség nem áll rendelkezésünkre.

1.4 A panasztételi jogosultság

A panasz benyújtásának további feltétele, hogy az alaptörvény-ellenes Ítélet a panaszosoknak, azaz nekünk közvetlenül okozzon jogsérelmet, azaz fennálljon az egyedi ügyben az érintettségünk. A Kúria előtt Pfv.V.21.340/2021. számon folyamatban volt felülvizsgálati eljárásban alperesként vettünk részt, az Ítélet ránk vonatkozóan rendelkezést tartalmaz és közvetlenül érinti az egyes jogainkat.

Az Ítélet tehát számunkra közvetlenül jogsérelmet okoz, ebből kifolyólag a személyes érintettség fennáll, így a panasz előterjeszthetőségének ezen – az Abtv. 27. §-ának (2) bekezdésében foglalt – feltétele is teljesül.

1.5 Nyilatkozat személyes adatok nyilvánosságra hozataláról

Figyelemmel az Abtv. 52. §-ának (5) bekezdésére, kijelentjük, hogy jelen alkotmányjogi panasz indítványunkban szereplő adatainknak a t. Alkotmánybíróság által történő kezeléséhez, illetőleg azoknak a t. Alkotmánybíróság honlapján történő nyilvánosságra hozatalához hozzájárulunk.

2 INDOKOLÁS

2.1 Tényállás

2.1.1 A jogvita rövid összefoglalása

██████████ és ██████████ min ██████████ engedményezés révén az igény érvényesítésére jogosulttá váló jogutódai, az 175 000 000,- Ft összegű tartozás vonatkozásában létrejött tartozáselismerés alapján 2017. július 3. napján keresetlevelet nyújtottak be az Egri Törvényszékhez pénztartozás megfizetése iránt.

2.1.2 Az elsőfokú ítélet

Az Egri Törvényszék, mint elsőfokú bíróság az M/5 alatt csatolt 27.P.20.373/2017/10. számú ítéletében („Elsőfokú Ítélet”) azt állapította meg, hogy a ██████████ közösen 2007. május 29. napján kiállított tartozáselismerő okirat elnevezésű okirat, amelyben 175 000 000,- Ft havonta egyenlő, 3 000 000,- Ft összegű részletekben minden hónap 5. napjáig való megfizetését vállaltuk ██████████ részére, az okirat tartalma alapján a mi tartozáselismerő nyilatkozatunkat és a felek részletfizetési megállapodását tartalmazza (Elsőfokú Ítélet 5. oldal 14. bekezdés). A tartozáselismerő okiratban rögzítettük, hogy az aktuális részletek megfizetésének elmulasztása miatt a hátralékos részlet egy összegben esedékessé válik, amelyet a mindenkor érvényes jegybanki alapkamat terhel a teljes tartozás kiegyenlítéséig.

Ebből következően állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy atra vállaltunk kötelezettséget, hogy 175 000 000,- Ft összeget legkésőbb 2012. május 31. napjáig ██████████ részére megfizetünk havi egyenlő részletekben, minden hónap 5. napjáig 3 000 000,- Ft összegenként, azzal, hogy amennyiben az adott hónap 5. napjáig az aktuális részlet nem kerül megfizetésre, úgy a tartozás további részletei egy összegben esedékessé válnak, amelyet a mindenkor érvényes jegybanki alapkamat terhel a teljes pénzösszeg kiegyenlítéséig.

Az elévülés szempontjából irányadó a ██████████ és ██████████ által becsatolt 2007. május 30. napján ellenjegyzett tartozáselismerő okirat elnevezésű, két tanú által aláírt és ügyvéd által ellenjegyzett okirat.

Az okirat alapján a *Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény* („Ptk.”) 324. §-a értelmében ██████████ ██████████ illetve – az engedményezést megelőzően – ██████████ felperesi jogelőd az igényüket az esedékességet követő öt éves elévülési határidő alatt érvényesíthették volna. Az öt éves elévülési határidő múlása akkor kezdődött el, amikor az esedékes törlesztő részletet nem fizettük meg.

Az Elsőfokú Ítélet rögzíti (6. oldal 3. bekezdés), hogy ██████████ és ██████████ arra hivatkoztak, hogy a megállapodás alapján mi, mint az ügyben alperesek a 175 000 000,- Ft tartozásból általunk nem vitatottan egyetlen részletet sem teljesítettünk, sem részteljesítést nem igazoltunk, és a tényállás ennek megfelelően került megállapításra (noha jelezzük, hogy valójában a tartozást megfizettük, és elsődleges ellenkérelmünk is erre irányult).

Ebből következik az, hogy az első alkalommal, azaz a 2007. június 5. napjával esedékes részlet elmulasztásából adódóan a teljes tartozás esedékessé vált egy összegben. Ennél fogva 2007. június 6.

napján, azaz az első késelemben esés napján mind a 175 000 000,- Ft „hátralékos részletté” vált azaz a teljes tartozás esedékessé vált és ennek megfelelően öt év elteltével, 2012. június 6. napján el is évült.

2.1.3 A másodfokú ítélet

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság az **M/6** alatt csatolt Pf.I.21.194/2017/7. számú ítéletében („**Másodfokú Ítélet**”) az Elsőfokú Ítéletet érdemben teljes terjedelmében helyben hagyta.

2.1.4 A felülvizsgálati eljárás

A Másodfokú Ítélettel szemben [REDACTED] és [REDACTED] 2018. július 10. napján felülvizsgálati kérelmet nyújtottak be a Kúriához. A Kúria az **M/7** alatt csatolt Pfv.V.21.318/2018/7. számú végzésében („**Végzés**”) a jogerős Másodfokú Ítéletet – az Elsőfokú Ítéletre is kiterjedően – hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

A Kúria a Végzést azzal indokolta, hogy a követelés 2012. május 31. napján vált esedékessé, így az igény nem évült el. A Végzésben foglaltak szerint a Kúria álláspontja alapján azt vállaltuk, legkésőbb 2012. május 31. napjáig megfizetjük a tartozást azzal, hogy a havi törlesztés kikötése és annak elmaradása esetén a hátralékos összeg egy összegben esedékessé válása annyit jelent, hogy elveszítjük a kamatmentes visszafizetésre való jogosultságunkat.

2.1.5 A jogegységi panasz eljárás

A Végzéssel szemben 2020. augusztus 19. napján jogegységi panaszt („**Jogegységi Panasz**”) nyújtottunk be annak okán, hogy a Kúria felülvizsgálati eljárásában eljáró ítélkező tanácsa a Végzés meghozatala során jogkérdésben úgy tért el a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében Gfv.IX.30.328/2011/4. számon közzétett határozatától, hogy az adott jogkérdésben való eltérésre az alsóbb fokú bíróságok határozatában nem került sor.

A Kúria a Jpe.I.60.003/2020/3. számú határozatában („**Határozat**”) a Jogegységi Panaszunkat visszautasította arra hivatkozva, hogy a Jogegységi Panasz érdemben nem bírálható el. A Kúria a Határozatot azzal indokolta, hogy az általunk támadott Végzés 2020. május 20. napján kelt, ezért ellene a *bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény* („**Bszi.**”) 197/B. §-ának (5) bekezdése alapján kizárt a jogegységi panasz előterjeszhetősége.

2.1.6 Az elsőfokú ítélet a megismételt eljárásban

Az Egri Törvényszék az **M/8** alatt csatolt 27.P.20.151/2020/45. számú ítéletében, hivatkozással a Kúria kötelező iránymutatására, nem vizsgálta az elévülés kérdését. Rögzítette, hogy a Végzés szerint az alperesek elévülésre vonatkozó kifogása nem volt megalapozott, ezért az elévülés kérdésében további vizsgálatnak nincs helye és ettől eltérő megállapításra a megismételt eljárásban sem juthatott a bíróság.

Az elsőfokú bíróság ítéletének [38] és [39] bekezdései a Végzésben foglalt indokolást tartalmazzák, az elsőfokú bíróság az elévülés tárgyában a Kúria álláspontjától nem tért el.

2.1.7 A másodfokú ítélet a megismételt eljárásban

A fellebbezésünk 1.1 és 2.1.2 pontjában és 2.1.3 c) pontjában a Végzéssel szembeni kifogásainkra és annak helytelen voltára hivatkoztunk.

A Debreceni Ítéltábla a Megismételt Eljárásban Hozott Másodfokú Ítéletében helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból jogszerűen következtetett arra, hogy az alperesek elévülési kifogása alaptalan. Maradéktalanul egyetértett az elsőfokon eljáró bíróság által kifejtett indokokkal is, bár ezen indokokat nem részletezte, vélhetően azért mert az elsőfokon eljáró bíróság egyetlen indoka az volt, hogy az elévülés kérdésében nem dönthet másképp mint a Kúria. Kiemelte, hogy a Végzés szerint a tartozás nem részletekben, hanem – 2012. május 31-én – egyösszegben vált esedékessé, így az alperesek azon érvelése, amely szerint az egyes részletek külön-külön évültek el, nem foghatott helyt.

2.1.8 Felülvizsgálati eljárás a megismételt eljárásban

A másodfokú döntéssel szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtottunk be, amelyben – többek között annak 1.1 és 2.1.3 c) pontjában is – hivatkoztunk arra, hogy az elévülés másik aspektusát – amelyre a másodfokú bíróság az előzményi határozatában helyesen utalt is –, azaz az egyes részletek elévülésének lehetőségét nem vizsgálta (felülvizsgálati kérelem 2.1.2 pont) és emellett döntése ellentétes a saját korábbi gyakorlatával.

A Kúria az előterjesztett felülvizsgálati kérelem kapcsán a Pfv.V.21.340/2021/9. számú Ítéletében a másodfokú ítéletet hatályában fenntartotta. A követelés elévülése kapcsán visszautalt a Végzésre, az abban foglaltakat tekintette irányadónak és a jogkérdést eldöntöttnek tekintette. Rögzítette, hogy az alpereseket terhelő pénztartozás nem vált esedékessé az elmulasztott részletfizetési határnapon, az esedékesség napja 2012. május 31., amelyhez képest a követelés nem évült el. A Kúria tehát érdemben nem vizsgálta a kérdést, annak ellenére, hogy Ítéletének [49] bekezdésének utolsó mondatában rögzítette, hogy a kérdés érdemben vizsgálható volt.

2.2 **Az Alaptörvény megsértett rendelkezései**

Az Ítélet az Alaptörvényben biztosított alapvető jogunkat súlyosan sérti a következő alpontokban részletesen kifejtettek szerint.

2.2.1 A tisztességes eljáráshoz való jogunk sérelme

Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„ (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

a) *A tisztességes eljárás követelménye*

A 7/2013. (III.1.) számú AB határozatban foglaltak alapján a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes.

A tisztességes eljáráshoz való jog a bírói eljárások alkotmányos zsinórmértéke. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. Így

tehát az Alkotmánybíróság értelmezésében a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is. A tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem pedig attól függ, hogy az eljárási szabályok értelmében a bíróság mit vizsgálhat felül.

A fentieket az Alkotmánybíróság elsődlegesen a 6/1998. (III.11.) számú AB határozatban rögzítette, majd ugyanezen indokolás részletesen kifejtésre került a 20/2017. (VII.18.), valamint a 3102/2017. (V.8.) számú AB határozatokban is.

Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt egyezmény („Egyezmény”) eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a tisztességes eljárás olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csak megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint valamennyi részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, azaz nem tisztességes.

b) *Az Ítélet az Alaptörvényben biztosított, tisztességes eljáráshoz való jogunkat sérti*

Az Ítélet sérti a tisztességes eljáráshoz való jogunkat, mivel a Kúria az Ítéletében nem vette figyelembe, hogy a megismételt eljárásban sem az első, sem a másodfokon eljáró bíróság nem folytatott le a vonatkozó jogszabályoknak megfelelő bizonyítási eljárást és nem a jogszabályok szerint értékelte a bizonyítékokat, ezáltal pedig mindkét eljárást lezáró határozat súlyosan jogszabálysértő volt.

A fentiek szerint Ítéletével a Kúria egy súlyosan jogszabálysértő eljárás folyamánként keletkezett döntést hagyott helyben, ezzel megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogunkat.

Álláspontunk szerint ugyanis nem lehet tisztességes az olyan eljárás, amelyben a kulcsfontosságú bizonyítási szakaszt az eljárási szabályokat lefektető *polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény* („rPp.”) szabályainak többségének megsértésével folytatnak le.

Annak ellenére, hogy Végzésének [22] bekezdésében a Kúria maga is utasította az elsőfokú bíróságot, hogy érdemben bírálja el, a felpereseket megilleti-e a keresettel érvényesített követelés, azaz folytassa le a bizonyítási eljárást, ezen utasításnak az elsőfokú bíróság nem tett eleget, a másodfokú bíróság pedig nem orvosolta a hibát.

Az elsőfokon eljáró bíróság a bizonyítási eljárást félbeszakította azt követően, hogy a kereset megalapozottságát cáfoló okirat került benyújtásra és döntött a felperesek javára. Tette mindezt annak ellenére, hogy számos bizonyítási indítvány került korábban előterjesztésre a részünkről, amelyeket érdemi indok nélkül, visszasan mellőzött, míg a felperesek a maguk által vállalt bizonyításnak – [REDACTED] készpénzes elszámolásait igazoló könyvelési anyagok csatolásának – nem tettek eleget.

A Megismételt Eljárásban Hozott Másodfokú Ítélet az elsőfokú bíróság e vonatkozásban előadott indokolását kritika nélkül átvette és a felperesi bizonyítást megcáfolhatatlanként fogadta el, holott éppen a [REDACTED] készpénzes elszámolásait igazoló könyvelési anyagok lettek

volna alkalmasak [REDACTED] tanúvallomásának cáfolására – vagy éppen akár megerősítésére –, amely bizonyítás elmaradása nem alátámasztható.

Megjegyezzük, a Megismételt Eljárásban Hozott Másodfokú Ítélet úgy minősítette megalapozatlannak érvelésünket, hogy esély sem volt érvelésünk a bizonyításra, miután az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást lényegében félbehagyta.

Az eljáró bíróságok a bizonyítás eredményeinek mérlegelése körében is súlyos jogszabálysértéseket követtek el.

A tanúvallomások körében többek között nem vették figyelembe, hogy [REDACTED] érdekeltsége és elfogulatlansága kétségtelen volt, hiszen a kérdéses tartozás jogosultja egészen 2017-ig ő maga volt.

Ennek ellenére az első- és másodfokú bíróság [REDACTED] tanúvallomását kritika nélkül elfogadta, ellenben az alperesi oldalról egyetlen tanút sem hallgatott meg. Holott beadványainkban kifejezetten jeleztük, hogy a felperesek korábban tettek olyan nyilatkozatot hogy [REDACTED] beszédte tőlünk a pénzt. Ennek alátámasztására a már korábban indítványozott [REDACTED] és [REDACTED] tanúk meghallgatását indítványoztuk továbbra is és egyéb bizonyítékok csatolására vonatkozó szándékunkat is jeleztük. Az elsőfokú bíróság azonban ezen indítványunkat is ignorálta. A másodfokú bíróság ezzel való egyetértése azért is visszas, mivel azt a tényt, hogy [REDACTED] a felperesekkel milyen szintű rokonsági kapcsolatban áll, nem értékelte a vallomást befolyásoló tényezőként.

Ezen felül az elsőfokú bíróság indokolás nélkül mellőzte a 2021. március 22. napján előterjesztett bizonyítási indítványunkat [REDACTED] és [REDACTED] tanúként történő meghallgatására vonatkozóan. Ezzel megsértette a rPp. 221. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat.

Indokolás nélkül mellőzte továbbá az elsőfokú bíróság [REDACTED] tanúnyilatkozatát is, annak mellőzéséről, még mint okirati bizonyítékéről sem tett említést ítéletében, noha a felperesi tartozás megfizetését igazoló eredeti okiratról és a tartozás megfizetéséről is nyilatkozott.

Az eljáró bíróságok alperesi tanúnyilatkozatokkal szembeni kritikus hozzáállásukat a felperesi tanúnyilatkozatok kapcsán teljességgel mellőzték és a tanúnyilatkozatokat saját magának is ellentmondva, kritika és mindennemű vizsgálat nélkül valóságnak elfogadták. Különösen igaz ez [REDACTED] tanúvallomására, amely tanúvallomásnak a bíróságok döntő jelentőséget tulajdonítottak, olyan kérdésekben is, amely kérdésben a tanúknak nem volt ismerete. Az elsőfokú bíróság több, saját magával ellentmondásos nyilatkozat tisztázását is mellőzte.

Az elsőfokú bíróság érdemi indokolás nélkül, általános, de nem alátámasztott feltételezésre alapítottan mellőzte a tanúnyilatkozatokat a bizonyítékok köréből, a Megismételt Eljárásban Hozott Másodfokú Ítélet pedig ugyancsak kritika nélkül, de megfelelő jogi hivatkozás hiányában fogadta el az elsőfokú bíróság logikáját.

Összeségében megállapítható volt, hogy a két oldal tanúi ellentétes állásponton voltak, azonban önmagában abból a tényből, hogy a peres felek által csatolt nyilatkozatok tartalma ellentétes, nem következhet, hogy a bíróságok önkényesen fogadják el bármelyik oldalt valóságnak. Az elsőfokú bíróság akkor járt volna el helyesen, amennyiben a tanúkat meghallgatja, szükség esetén szembesíti őket. Mivel az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást e vonatkozásban nem folytatta le, súlyos

eljárásjogi hibát vétett, amely a döntése megalapozatlanságát bizonyítja – a Megismételt Eljárásban Hozott Másodfokú Ítélet ezen hibát nem korrigálta.

A Kúria Végzésében az elsőfokú bíróság számára utasítást adott a tényállás felderítésére, ezzel szemben az elsőfokú bíróság a bizonyítást lényegében a felperesi oldal vonatkozásában végezte el.

Továbbá megjegyezzük, hogy utolsó beadványunk értékelésére nem került sor, mivel az elsőfokú bíróság a tárgyalást a rPp. 145. §-ába ütközően rekesztette be.

A tárgyalást berekesztő 45. sz. végzés 2021. március 30. napján, a kora hajnali órákban (02:53-kor) került a felek számára megküldésre, míg az utolsó beadványunk 2021. március 29. napján, a munkanap végén került benyújtásra. Ennek ellenére a bíróság a beadványunkat mellőzte, holott az a berekesztést megelőzően került benyújtásra.

A másodfokú bíróság a szabálysértést elismerte, ugyanakkor annak orvoslását elmulasztotta.

A fent részletezett bizonyítási eljárás során elkövetett mulasztások és jogsértések ellenére a Kúria Ítéletében helyben hagyta a Megismételt Eljárásban Hozott Másodfokú Ítéletet, ezzel súlyosan sértette a tisztességes eljáráshoz való jogunkat.

2.2.2 A jogorvoslathoz való jogunk sérelme

Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (7) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

a) *A jogorvoslathoz való jog*

A 9/2017. (IV. 18.) AB határozat kifejti, hogy a jogorvoslathoz való jog olyan alkotmányos alapjog, amely tárgyat tekintve a bírói, illetőleg a hatósági (más közigazgatási) döntésekre terjed ki, tartalmát tekintve pedig azt kívánja meg, hogy valamennyi, az érintett jogát vagy jogos érdekét (helyzetét) érdemben befolyásoló érdemi határozat felülvizsgálata érdekében legyen lehetőség más szervhez, vagy azonos szerv magasabb fórumához fordulni.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint minden jogorvoslat lényegi, immanens eleme a jogorvoslás lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát. Nem következik mindebből, hogy a jogorvoslatot elbíráló szervnek a kérelemnek minden körülmények között helyt kell adnia, az azonban feltétlenül, hogy az eljárási szabályok által meghatározott keretek között a jogorvoslati eljárást lefolytassák és a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálják.

A 22/2013. (VII. 19.) AB határozat szerint az Alaptörvény megköveteli, hogy a jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékony legyen, vagyis ténylegesen érvényesüljön és képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására.

b) *Az Ítélet az Alaptörvényben biztosított, jogorvoslathoz való jogunkat sérti*

Az Ítélet sérti a jogorvoslathoz való jogunkat, mivel a Kúria az Ítéletében arra hivatkozással tartotta fenn hatályában a Megismételt Eljárásban Hozott Másodfokú Ítéletet, hogy „*azt a jogkérdést, hogy elévült-e a keresettel érvényesített követelés, a jogerős ítéletet hatályon kívül helyező végzésében a Kúria az ügyben már eldöntötte*”. A Kúria tehát nem vizsgálta felül saját eljárását annak ellenére, hogy az a Jogegységi Panaszunkban részletesen kifejtettek, és minden korábbi beadványunkban ismertetettek szerint nem felelt meg saját, korábbi eljárásának, az irányadó jogszabályoknak és a vonatkozó bírói gyakorlatnak

sem.

A Kúria a Bírósági Határozatok Gyűjteményében Gfv.IX.30.328/2011/4. számon közzétett egy határozatot, mely határozatban foglaltakkal később teljesen ellentétes következtetést vezetett le, bármiféle ésszerű indokolás mellőzésével.

A jogorvoslathoz való jognak az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint alapvető eleme az, hogy az eljáró bíróságok a jogorvoslati eljárást lefolytassák és a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálják. Ennek a vizsgálatnak ki kell terjednie minden kérelemre, mely jelen esetben a Kúria két, egymással teljesen ellentétes döntése közötti ellentét feloldása is a részét képezte.

A megismételt eljárás során minden beadványunkban részletesen kifejtettük és kifogásoltuk a Végzésnek az elévülésre vonatkozó rendelkezését, azonban azzal az első és a másodfokú bíróságok nem foglalkoztak, mondván, hogy ezt a jogkérdést egy felettük álló szerv korábban eldöntötte. Abban az esetben, amennyiben elfogadjuk azt az álláspontot, miszerint az első és másodfokú bíróságok nem vonhattak le a Végzésben foglaltaktól eltérő következtetést a bíróságok hierarchiájára való tekintettel, a Kúria vonatkozásában ez az álláspont nem foghat helyt. Tekintettel arra, hogy a Kúriának hivatalos tudomása volt két általa hozott döntés egymással ellentétes voltáról, a jogorvoslathoz való jog alapján köteles lett volna valóban megvizsgálni a más összetételű tanácsának a Végzését és a Végzésben levezetett okfejtést, annál is inkább, hogy döntését erre az okfejtésre alapította. Tovább növeli a kérdés alapos megvizsgálásának a jelentőségét az a tény, hogy az elévülés kérdésében való döntés tulajdonképpen előkérdése minden további, az eljárás folytán felmerült kérdésnek. Hiszen amennyiben a követelés elévült, az alpereseknek semmi egyéb nem szükséges bizonyítani az ügyben a per megnyerése érdekében.

A Kúria azonban nem vizsgálta felül a döntést, lényegben vakon átvett egy olyan megállapítást, amely nem volt megalapozott, megfelelően indokolt és egyértelműen szemben áll a Kúria és más bíróságok joggyakorlatával.

Az alapul fekvő döntés vizsgálata nélkül nem volt részünk valós, hatékony és a döntés által okozott jogsérelem orvoslására ténylegesen alkalmas jogorvoslatra, hiszen a Kúria nem tett eleget kötelezettségének, alapos vizsgálat nélkül egy egyebekben megalapozatlan döntésre alapította Ítéletét. Ez azért is súlyos jogsértés, mert a bíróságok hierarchiájára való tekintettel a Kúria volt az egyetlen olyan fórum, amely ténylegesen felülvizsgálhatta volna a támadott Megismételt Eljárásban Hozott Másodfokú Ítélet alapjául szolgáló Végzést, tényleges jogorvoslatot nyújthatott volna, hiszen az alsóbb fokú bíróságoknak erre nem volt lehetőségük.

Tekintettel arra, hogy az elévülés kérdése a per kulcsfontosságú eleme volt a Kúria eljárása súlyosan sértette a jogorvoslathoz való jogunkat.

2.2.3 A döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Az Abtv. 29. §-a alapján a t. Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt csak a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

esetén fogadja be. A t. Alkotmánybíróság eddigi gyakorlata rámutatott arra, hogy az Abtv. 29. §-ában foglalt két feltétel alternatív jellegű, ezért bármelyik teljesülése megalapozza a befogadást.¹

Előadjuk, hogy jelen beadványunk a fent megfogalmazott követelményeknek megfelel, mivel az Alkotmánybíróság döntésének hiányában, az Ítélet és a Megismételt Eljárásban Hozott Másodfokú Ítélet hatályban tartása következtében különösen súlyos hátrányt szenvednénk, hiszen a Megismételt Eljárásban Hozott Másodfokú Ítéletet jogsértő, tekintettel arra, hogy a vonatkozó jogszabályok megsértésével lefolytatott eljárást követően, a jogszabályellenes bizonyítási eljárás alapján keletkezett, az Ítélet pedig ezt jogsértő módon nem orvosolta.

Mivel az Ítélet az alaptörvény-ellenes Kúriai eljárás következtében sérti a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való jogunkat, ezáltal minket a tárgyi ügy mikénti kimenetelére kiható jogsérelem ért.

Kiemelnénk, hogy a jelen panasz elutasítása, valamint az Ítélet és a Megismételt Eljárásban Hozott Másodfokú Ítélet hatályban tartása nem csak a mi jogainkat sértené, hanem ellentétes lenne a Kúria korábbi joggyakorlatával, továbbá nem felel meg a rPp.-ben foglalt bizonyításra vonatkozó követelményeinek sem.

Az Ítélet érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség mellett, úgy véljük, hogy jelen ügy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéseket is felvet, hiszen mind a bizonyítási eljárás jogellenes részbeni mellőzése felett történő szemet hunyás, mind pedig a döntés alapjául szolgáló határozatnak a mérlegelés nélküli átvétele olyan súlyos jogsértés, melynek orvosolatlanul hagyása komoly alkotmányossági jelentőséggel bírhat, amennyiben a bíróságok átveszik a gyakorlatot.

2.2.4 Szükségesség-arányosság

Kiemelkedően fontosnak tartjuk megjegyezni továbbá, hogy minden alapjog – ideértve a 2.2.1 és a 2.2.2 pontokban taglalt tisztességes eljáráshoz és jogorvoslathoz való jogokat is – csak a szükséges mértékben korlátozható, azaz a korlátozást csak más alapvető jog érvényesülése, vagy alkotmányos érték védelme indokolhatja a korlátozni kívánt alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával.

Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerint:

„Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”

Az Alaptörvény meghatározza tehát az alapjog korlátozás kereteit, méghozzá akképp, hogy elsődlegesen kell egy legitím cél, amely vagy másik alapjog érvényesülése vagy alkotmányos érték védelme lehet, azonban szükséges az is, hogy e cél fontossága arányban legyen az alapjogsérelem súlyával. Ezen túlmenően meg kell vizsgálni, hogy az adott alapjog korlátozása alkalmas-e a legitím cél elérésére, illetve azt is meg kell vizsgálni, hogy a legitím cél nem érhető-e el más módon anélkül, hogy az alapjogot korlátozni kellene. Végül vizsgálni kell a fentiekben már említett arányosságot a cél fontossága és a sérelem súlya között.

¹ Bitskey Botond; Bodnár Eszter; Csink Lóránt; Fröhlich Johanna; Köblös Adél; Marosi Ildikó; Gárdos-Orosz Fruzsina; Rajos Krisztina; Sonnevend Pál; Török Bernát (2015, szerk. Bitskey Botond; Török Bernát): *Az alkotmányjogi panasz kézikönyve*. HVG-ORAC, Budapest, 290 B/5 oldal.

Tekintettel arra, hogy az Ítéletben foglalt döntés által a Kúria a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való jogunkat korlátozta, azonban a korlátozásnak nem volt legitim célja (ezáltal a fentiekben felsorolt egyéb vizsgálendő szempontok is irrelevánsnak minősülnek), így egyértelmű, hogy az alapjog-korlátozás alaptörvény-ellenes volt a Kúria részéről.

A jogalkotó az Alaptörvénnyel, és az annak védelmét szolgáló Alkotmánybíróság hosszú évek során kialakult gyakorlatával ellentétesen értelmezte és alkalmazta a rPp. rendelkezéseit, ezáltal a bennünket megillető, a tisztességes eljáráshoz és jogorvoslathoz való alapjogunkat szükségtelenül és aránytalan mértékben korlátozta.

Az Ítélet meghozatala tehát nem csak a fentiekben meghatározottak szerint alkotmányellenes, hanem a szükségesség-arányosság tesztjének sem felel meg, így kérjük a t. Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjék panaszunkat befogadni és annak petituma szerinti döntést hozni.

Tisztelettel:

I. r. panaszos

II. r. panaszos

Mellékletek:

- M/1 I. r. panaszos által adott ügyvédi meghatalmazás
- M/2 II. r. panaszos által adott ügyvédi meghatalmazás
- M/3 Ítélet
- M/4 Megismételt Eljárásban Hozott Másodfokú Ítélet
- M/5 Elsőfokú Ítélet
- M/6 Másodfokú Ítélet
- M/7 Végzés
- M/8 Megismételt Eljárásban Hozott Elsőfokú Ítélet
- M/9 Perújítási eljárást lezáró végzés

